

СТІВЕН
КІНГ

ПІСНЯ СЮЗАННИ
ТЕМНА ВЕЖА VI

СТІВЕН
КІНГ
ДОЗВІЛЯ

STEPHEN
KING

SONG OF SUSANNAH
THE DARK TOWER VI

A NOVEL

СТІВЕН
КІНГ

ПІСНЯ
СЮЗАННИ

ТЕМНА ВЕЖА VI

РОМАН

ТРЕТЄ ВИДАННЯ, ВИПРАВЛЕНЕ

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Висловлюємо щиру подяку
літературному агентству
«Andrew Nurnberg Associates Baltic», Latvia,
за допомогу в придбанні права на публікацію цієї книжки

Перекладено за виданням:
King S. Song of Susannah. The Dark Tower : A Novel /
Stephen King. — New York : Scribner, 2004.

Переклад з англійської *Олександра Красюка*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*
Художник *Дмитро Скляр*

ISBN 978-617-12-7306-1 (PDF)
ISBN 978-966-14-0791-5 (укр.)
ISBN 978-1-4165-2149-5 (англ.)

© Stephen King, 2004
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2010, 2015, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2010, 2015

Присвячується Таббі, котра знає, коли це було зроблено

Йди собі: існують й інші світи.

Джон «Джейк» Чемберз

Я дівчина постійної печалі,
Натерпілась лиха на своїм віку.
Навмання блукаю я світами,
Я не маю друзів,
На правдивий шлях мене наставити нема кому...

Народна пісня

Справедливість — це те, що воліє чинити Бог.

Лейф Енгер. Мир, що як ріка

ВІДТВОРЕННЯ

ПЕРШИЙ КУПЛЕТ

ПРОМЕТРУС

ОДИН

— Чи довго триватиме магія?

Спершу ніхто не відповів, тому Роланд перепитав знову, цього разу вже дивлячись прямо туди, де у протилежному кутку священникової вітальні сиділи Хенчик з роду манні та Кантаб, жонатий на якійсь з численних онук Хенчика. За звичаєм манні, вони тримали один одного за руки. Старший цього дня втратив онуку, та якщо він і журився, емоції не відбивалися на його незворушно закам'янілому обличчі.

Поряд з Роландом, нічиєї руки не тримаючи, сидів мовчазний, з жахливо блідим обличчям Едді Дін. Біля нього на підлозі, схрестивши ноги, примостився Джейк Чемберз. Хлопчик затяг собі на коліна Юка, Роланд такого ніколи раніше не бачив та й не повірив би, що цей пухнастик-шалапут може дозволити з собою таке витворяти. Обидва — і Едді, й Джейк — були заляпані кров'ю. Кров на сорочці Джейка належала його товаришу Бенні Слайтмену. В Едді на сорочці була кров Маргарет Айзенгарт, колишньої Маргарет з Клану Червоної Стежини, загиблої онуки старого патріарха. Обидва — і Едді, й Джейк — виглядали втомленими так само, як почувався Роланд, проте він був цілком певен, що цієї ночі відпочинку їм не буде. Звіддала, з міста, долинули вибухи феєрверку, співів, свята.

А тут ніхто не святкував. Бенні й Маргарет загинули, а Сюзанна пропала.

— Хенчику, скажи мені, благаю, скільки часу триватиме магія?

Старий якось зніяковіло погладив собі бороду.

— Стрільцю, *Роланде*, не могу я цього сказати. Магія дверей тієї печери поза моїм... Ти мусив би і сам це розуміти.

— Скажи, що ти сам про це думаєш. Зважаючи на те, що ти *точно* знаєш.

Едді здійняв руки. Вони в нього були брудними, під нігтями засохла кров, і до того ж тремтіли.

— Скажи, Хенчику, — промовив він голосом тихим і таким пригніченим, якого Роланд від нього ніколи не чув. — Скажи, благаю тебе.

Увійшла Розаліта, невтомна робітниця отця Каллагена, з тачею в руках. На тачі стояли три філіжанки й карафа паруючої кави. Принаймні вона знайшла час, щоб скинути запылюжені, заляпані кров'ю джинси й сорочку і перевдягтися у домашнє плаття, але шок так і залишився в її очах. Вони визирали з її обличчя, немов зі своїх нірок якісь малі звірятка. Вона мовчки націдила каву і подала філіжанки. Та й кров вона не дочиста змила, помітив Роланд, беручи філіжанку. Залишилася смужка на тильному боці правої руки. Чия це кров: Бенні чи Маргарет? Звідки йому було знати. Та його це не вельми й обходило. Вовків було подолано. Колись вони можуть прийти знову або й ніколи більше не з'являться у Кальї Брин Стерджис. Це справа ка. А їхня проблема — Сюзанна Дін, котра насамкінець зникла, забравши з собою Чорну Тринадцятку.

Хенчик промовив:

— Ти-бо питавсь про печеру?

— Атож, отче, — підтвердив Роланд. — Про тривкість магії.

Отець Каллаген взяв філіжанку, неуважно посміхнувся і кивнув, проте без жодного слова подяки. Відтоді, як вони повернулися з печери, він майже не говорив. На колінах у нього лежала книжка, що називалася «Салемз-Лот», написана вона була чоловіком, чийого імені він ніколи не чув. Нібито белетристика, але там йшлося про Доналда Каллагена, себто про нього. Він жив колись у місті, про яке там розповідалося, брав участь в описаних там подіях. Він подивився на задню сторінку обкладинки, на той клапан, де вміщують фотографію автора, чомусь ледь не впевнений, що побачить власне обличчя, яким воно, радше за все, було 1975 року, коли відбувалися

ті події, але там не було ніякого зображення, лише текст про письменника, та й з нього мало що можна було довідатися. Живе у штаті Мен. Одружений. До цієї написав ще одну книжку, відгуки на яку були доволі добрими, якщо вірити цитатам на обкладинці.

— Що потужніша магія, то довше вона триває, — мовив Кантаб і запитально подивився на Хенчика.

— Атож, — погодився Хенчик. — Магія й чародійство — одне й те саме, і вони розгортаються іззаду. — Він зробив паузу. — З минулого, сказати б ото так.

— Ці двері прочинялися в багатьох місцях і багато разів у той світ, звідки прийшли мої друзі, — сказав Роланд. — Аби вони мені відчинилися знову, але тільки туди само, де й два останніх рази. Два найостанніших. Це можливо зробити?

Вони чекали, поки Хенчик з Кантабом усе обміркують. Манні були великими мандрівниками. Якщо хтось знав, яким чином, якщо хтось і міг зробити те, чого прагнув Роланд — чого вони всі прагнули, — то саме ці фолькен.

Кантаб шанобливо нахилився до старого діна Клану Червоної Стежини. Щось зашепотів. Хенчик слухав, на його обличчі не відбивалося ніяких почуттів, потім своєю старечою, покарлюченою рукою він повернув голову Кантаба вбік і сам йому щось зашепотів.

Ворухнувся Едді, і Роланд відчув, що Едді готовий ось-ось зірватися, либонь, почне кричати. Він заспокійливо поклав руку йому на плече, й Едді розслабився. Принаймні на якийсь час.

Перемовини пошепки тривали десь хвилин зо п'ять, і всі терпляче чекали. Навіть Роланду важко було слухати віддалені звуки святкування; а бозна, що міг відчувати Едді.

Нарешті Хенчик поплескав Кантаба долонею по щоці й обернувся до Роланда.

— Ми гадаємо, це можливо зробити, — сказав він.

— Слава Богу, — буркнув собі під ніс Едді. А тоді голосніше: — Слава *Богу!* Ходімо туди. Ми можемо почекати вас на Східному Шляху...

Обидва бородані захитали головами, Хенчик радше в суворому жалю, Кантаб ледь не з виразом оприявненого жаху.

— Ми не підемо до Печери голосів у темряві, — мовив Хенчик.

— Ми *мусимо!* — вибухнув Едді. — Ви не розумієте! Питання навіть не в тім, як довго протриває магія і чи триватиме вона взагалі, питання в тому, який буде час по той бік! Він біжить там швидше, і коли він збігає, то все — його не повернеш! Господи, може Сюзанна саме зараз народжує те маля, а якщо воно якийсь канібал...

— Послухай-но мене, юний хлопче, — промовив Хенчик, — І слухай мене уважно, благаю. День уже майже згас.

Це було правдою. Ще ніколи, скільки пам'ятав себе Роланд, день не втікав так швидко йому крізь пальці. Рано, майже одразу по світанку, була битва з Вовками; потім там, на дорозі, — святкування перемоги й туга за полеглими (їх було на диво мало, як виявилось). Потім прийшло усвідомлення того, що пропала Сюзанна, ривок до печери, їхні знахідки там. Коли вони повернулися до місця битви на Східнім Шляху, вже перейшло за полудень. Більшість містян уже пішли звідти, радісно повели додому своїх врятованих дітей. Хенчик доволі легко погодився на цю нараду, але на той час як вони дісталися будинку священика, сонце вже схилялося до обрію.

«Ну, принаймні перепочинемо вночі», — подумав Роланд, сам не знаючи — втішатися цим чи журитися. Сон піде йому на користь, єдине що він знав напевно.

— Я слухаю уважно, — сказав Едді, але оскільки Роланд так і не прибирав руку йому з плеча, тож і відчув, як тремтить юнак.

— Якби ми навіть воліли вирушити туди зараз, нам не вдалося б переконати інших піти разом із нами, — сказав Хенчик.

— Ти їхній дін...

— Атож, так називаєш мене ти, я й сам гадаю, що, мабуть, ним і є, але це не наше слово, є-кен. У більшості випадків вони слідують за мною, до того ж вони пам'ятають про свій борг твоєму ка-тету за сьогоднішню роботу і готові віддячити вам будь-яким доступним їм способом. Але у темряві вони нізачо не підуть тією стежкою, та ще й до того заклятого місця. — Хенчик повільно й вельми переконливо хитав голо-

вою. — Ні, на таке вони не зважаться. Послухай, юначе. Ще до настання суцільної темряви ми з Кантабом можемо повернутися до Клану Червоної Стежини. І там ми запросимо чоловіків нашого народу до Темпи, у нас це те саме, що Зала зібрань у безпам'ятного племені. — Він скинув оком на Каллагена. — Благаю прощення, панотче, якщо це визначення для тебе образливе.

Каллаген неухважно кивнув, не підводячи погляду від книги, якої він так і не перестав крутити в руках. Книга була покрита прозорим пластиком, як це часто роблять з цінними першими виданнями. Позначена розчерком олівця на форзаці ціна становила \$ 950. Усього лише другий роман якогось молодого автора. Він не міг зрозуміти, в чому ж полягає цінність цієї книжки. Якщо їм трапиться її хазяїн, чоловік на ім'я Кельвін Тауер, він його неодмінно про це розпитає. І то буде лише початок допиту.

— Ми пояснимо, чого саме ти хочеш, і закличемо волонтерів. Я гадаю, що з шістдесяти восьми чоловіків Клану Червоної Стежини всі, окрім хіба чотирьох-п'яти, зголосяться на допомогу — вони зосередять воедино їхні сили. Це буде потужний кхеф. Це ж так буде по-вашому? Кхеф? Спільнота?

— Так, — відповів Роланд. — Спільнота води, кажемо ми.

— Та куди там поткнутися такій кількості людей до лазу в печеру, — сказав Джейк. — Це неможливо, навіть якщо половина їх всядеться на плечі іншій половині.

— Нема потреби, — сказав Хенчик. — Всередину ми направимо найпотужніших — тих, що ми їх звемо надсилачами. Решту можемо вишикувати вздовж стежки, пліч-о-пліч й вагадлом до вагадла. Вони будуть там завтра вранці раніше, ніж сонце торкнеться дахів. Я закладаюся на це своїм годинником.

— Нам ще сьогодні треба зібрати магніти й вагадла, — сказав Кантаб. На Едді він дивився знічено, з якимсь острахом. Юнак страшенно страждав, це було очевидно. А він же стрілець. Стрілець може пальнути раптом, але ніколи не зробить цього наосліп.

— Може так статися, що буде пізно, — промовив Едді, що сидів, похиливши голову. Та тут він скинув на Роланда своїми